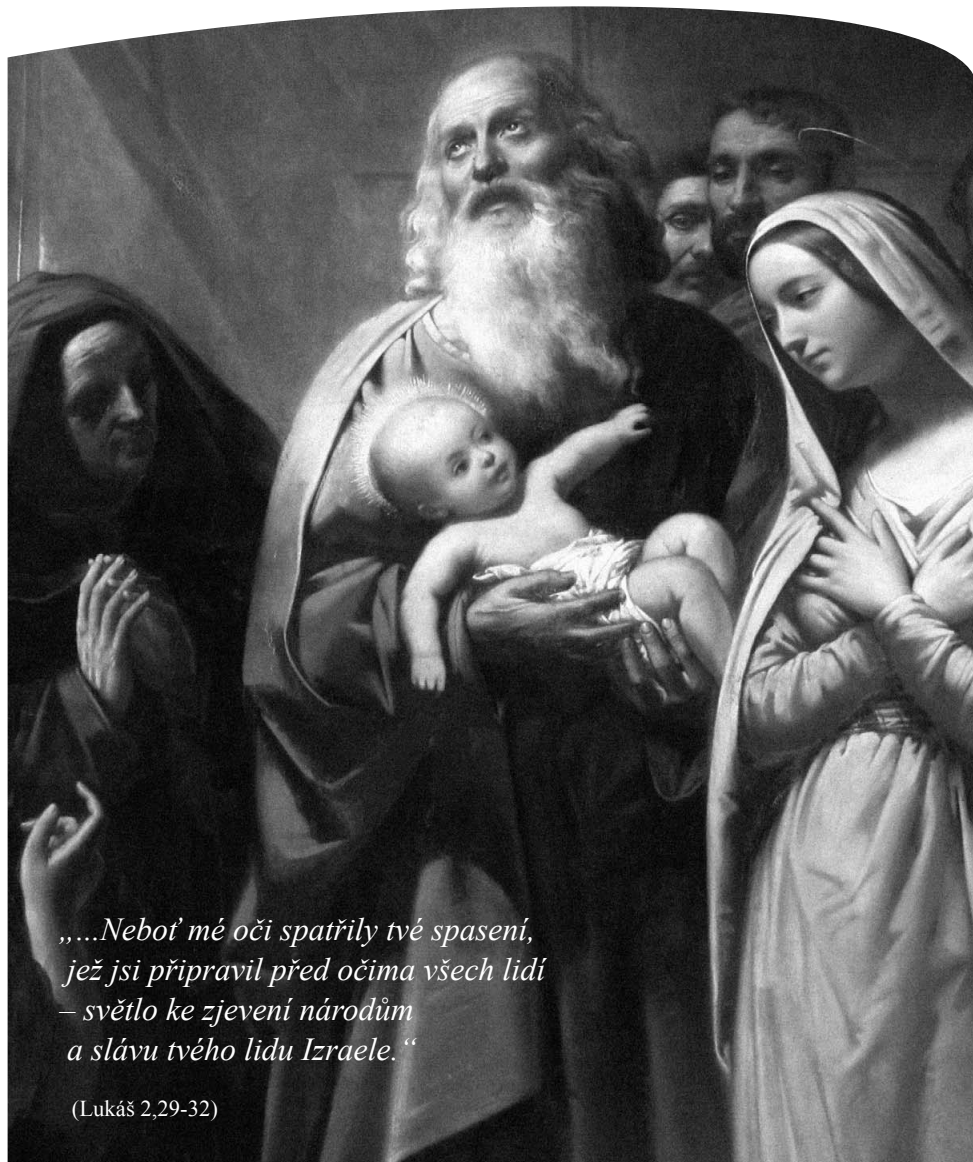

Chodoviny

2

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2020

*„...Neboť mé oči spatřily tvé spasení,
jež jsi připravil před očima všech lidí
– světlo ke zjevení národům
a slávu tvého lidu Izraele.“*

(Lukáš 2,29-32)

23. 12.

Betlémské světlo na Jižním Městě

24. 12.

Dětská vánoční mše svatá / KCMT

24. 12.

Půlnoční mše svatá / KCMT

25. 12.

Slavnost Narození Páně / KCMT

Obálka: **Obětování Páně** (kostel sv. Petra a Pavla v Hochfeldenu v Alsasku, olej na plátně – 19. stol.)

5.1.
2020

SVÁTEK ZJEVENÍ PÁNĚ

Co z toho máš, že jsi křesťan?

Minulý rok, když jsem působil jako jáhen na Novém Městě, pro mě můj bratr objevil neda-leko Václavského náměstí výbor-nou jídelnu, kde se nejen dobře vaří, ale i porce jsou takové, že uspokojí i hladového Otesánka. Na oběd jsem se tam vždy těšil.

Jedinou chvilku, která přinášela určité napětí, bylo rozhodnutí, co si vlastně dám. Nabídka byla lákavá, nicméně bylo třeba se připravit, abych věděl, zda budu chtít knedlíčků pět nebo šest a zda mají být houskové nebo bramborové. Jídla je totiž vyhlá-šená, a tak není čas na nějaké hlubokomyslné úvahy. Hladový dělník sice může být dobrým děl-níkem, ale už nemusí být příjemným společníkem pro nerozhodnutého strávnicka před sebou.

V našem životě s Hospodinem, v našich mod-litbách, jsme často povzbuzováni k tomu, aby-chom nejen sypali z rukávu seznamy proseb, ale také děkovali, chválili. Dovolím si jednu otázku: tušíme ale, co od Hospodina čekáme? Co čekáme od našeho vztahu s ním? Co od něj chceme? Proč vlastně jsem křesťanem/křesťankou?

Je zajímavé, že jednu takovou otázku pokládá sama církev v liturgii křtu. Té svátosti, na kterou se budeme buďto rozvzpomínat, nebo připra-vovat během postní doby, která na konci února začne. Přicházejícího člověka se kněz ptá: Co žádáš od církve?

Anglický dominikán Timothy Radcliffe věnoval těmto otázkám jednu ze svých knih. Nese jed-noduše název: Proč být křesťan? (vydalo nakla-datelství Krystal) a je vlastně odpovědí jednomu z autorových přátel, který se ho prostě zeptal: „Co z toho máš, že jsi křesťan? Jaký to má smysl?“

Bývá jednoduché sepsat a vyslovit pár provo-kativních otázek. Najít odpovědi, to už bývá jiná písnička. Nicméně si myslím, že je dobré si čas od času znovu projít svou základní „objednávku“, kterou mám ve svém životě na Hospodina. Jak zní ta moje? Chci velkou porci života, radosti, lásky, nebo hlavně „svatej pokoj“? *P. František*

Nebojte se, máte větší cenu než mnoho vrabců...

V měsíci únoru si připomínáme události, které prožívala Bernadetta Soubirousová ve skalní jeskyni poblíž Lurd ve Francii. – Také výzvu Matky Boží, abychom nezapomínali na trpící a nemocné, ale také na ty, kteří o ně pečují. Tato výzva by nás měla zasáhnout, neboť nikdy nikdo neví, kdy bude potřebovat modlitbu a nějakou službu od druhých lidí.

Když jsi zdravý, máš pocit, že ti patří celý svět. Ale když z ničeho nic přijde vážná nemoc buď nám osobně anebo do naší rodiny, tak určitě nastanou starosti, nastane přemýšlení: proč se to stalo, co způsobilo, že došlo k takovému onemocnění. Možná nás napadnou různé myšlenkové pochody, ztráta naděje v lepší budoucnost. To není nic divného, to je reakce člověka na konkrétní situaci. Když máš osobně nějakou chronickou nemoc, možná si připadáš jako ve vězení, protože nemůžeš dělat všechno, co chceš. Občas asi taky zažíváš osamělost. Nebo tě dokonce napadne, jestli se na tebe Bůh kvůli něčemu nezlobí nebo jestli nechce nějak vyzkoušet tvoji schopnost snášet bolest, trápení a nějaké lidské omezení. Písmo svaté nám říká: **Kdo prochází zkouškou, ať neříká, že ho pokouší Pán. Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nezkouší** (Jakub 1,13).

V pozemském putování nemoci jsou součástí našeho života. Postihují nás události, které nemůžeme vůbec předpovídat. – **Vždyť člověk ani nezná svůj čas. Je jako ryby, které se chytají do zlé sítě, a jako ptáci chytáni do osidla. Jako na ně, tak i na lidské syny bývá políčeno ve zlý čas, který je náhle přepadá** (Kazatel 9,12). U Izaiáše 33,24 jsou ale úžasná slova plná naděje. V budoucím životě nikdo z obyvatel neřekne: „**Jsem nemocen.**“ To nám lidem slíbil Bůh. Považovat Boha za protivníka člověka je chybné a dokonce logicky nemyslitelné. Zjevení Syna nám dává život a svobodu. On, Ježíš, jediný viditelný interpret neviditelného Boha, nám svými skutky a slovy zjevuje Boží soud: Bůh je milující Otec a my jsme jeho milované děti. Jeho zákon je pro život, jeho zákazy jsou proti smrti. Všechno je v našich rukou, v našem rozhodnutí, v našem svědomí...

Moje, tvoje nemoc nebo postižení není trestem od Boha. Je to důsledek nedokonalosti, kterou jsme

všichni zdědili po Adamovi. – **Skrze jediného člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt...** (Řím 5,12).

Všichni víme, že ten náš pozemský život je v polaritě. Den, noc – dobro, zlo – láska, nenávisť – i mince má dvě strany. Tak i my se můžeme na všechno dívat negativně nebo pozitivně. A když přijde nemoc, různé starosti, tak je dobré, snažit se být pozitivní. Z vlastní zkušenosti vím, že se to lehce píše, lehce říká. Písmo svaté nám k tomu sděluje: **Radostné srdce hojí rány, kdežto ubitý duch vysušuje kosti** (Příslaví 17,22). Někdo si možná myslí, že radost a smích nejdou s vážnou nemocí dohromady. Ale zdravý smysl pro humor a příjemná společnost pomáhají přijít na jiné myšlenky a podporují k větší chuti do života. Nezapomínejme, že radost a podobné pozitivní nálady patří k ovoci Božího Ducha. – **Ovocem Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání... Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe (své tělo) se svými vášněmi a sklony. Jsme-li živí Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. Nehledejme prázdnotu slávy, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému** (Gal 5,22-26).

A díky tomuto pozitivnímu přístupu můžeme radost pociťovat, i když máme nějakou nemoc, nějaké trápení, nějaké omezení vlastní činnosti. Skromnost pomáhá nebrat svůj stav na lehkou váhu, ale taky to s péčí o sebe nepřehánět. Důležité je podívat se na svou situaci objektivně a dávat si jen rozumné a splnitelné cíle.

Možná, že někdo na tvoji adresu pronese nějakou necitlivou poznámku? Někjaké připomínky k tvému životu, zdravotnímu stavu, k tvé náročné situaci.

V Písmu svatém je uveden: **Nevšímej si všech řečí, které se vedou, abys neslyšel, jak tě zlehčuje tvůj otrok. Sám v srdci víš, žeš i ty často-krát zlehčoval druhé** (Kaz 7,21-22). Někdy je lepší ty připomínky, poznámky, ty necitlivé zásahy prostě ignorovat. A jindy se ti možná podaří tomu předejít. Snaž se říci něco, čím napětí uvolníš. – Nikdy ten svůj životní boj nevzdávej! Když Ježíše čekalo velké utrpení, modlil se k Bohu, spoléhal se na něj a místo na bolest se zaměřoval na radost, která byla před ním. – **Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se na nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do**

cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, postoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu (Žid 12,1-3). – Všechnu „svou starost vložte na něj“, neboť mu na vás záleží (1 Petr 5,7). Ať už se potýkáš s jakoukoli nemocí nebo postižením, nějakým svým životním problémem, neměj pocit, že v Božích očích máš kvůli tomu menší hodnotu. Je to právě naopak – těch, kdo se mu navzdory překážkám snaží dělat radost, si Bůh velmi váží a jsou pro něj nesmírně cenní. – **Nebojte se, máte větší cenu než mnoho vrabců (Lk 12,7). – Vede se někomu z vás zle? Ať se modlí! Je někdo dobrý myslí? Ať zpívá Pánu duchovní písně! Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného. Pán jej pozdvihne, a dopustí-li se hříchu, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého (Jak 5,13-16).**

Přeji nám všem hodně Božích milostí, blízkost Ježíše Krista... ochranu a pomoc Panny Marie v našem životě.

Váš jáhen Pavel Urban

Páteční dopolední setkání 27. 12. 2019

VZPOMÍNKA NA ZÁJEZD DO BUDYŠÍNA

Dne 7. prosince 2019 jsme se vydali na předvánoční farní zájezd na vánoční trh do města Budyšína, německy Bautzen. Letos to byl 636. vánoční trh od doby, kdy vánoční trhy v Budyšíně začaly. Před sametovou revolucí město Budyšín leželo na území NDR.

Na území mezi Budyšínem a Žitavou žije národnostní menšina, asi 60 000 lidí, která se nazývá Lužičtí Srbové. Tato menšina mluví srbsky. Ve 12. století získali čeští králové Vratislav II. a Vladislav II. Budyšínsko a Žitavsko od císaře Fridricha Barbarosy. V 8. a 9. století Lužičtí Srbové doputovali až k Drážďanům. Již v roce 1002 byla v kronikách zmínka o Budyšínu. Název Budyšín se traduje od rčení, kdy panovník

jel se svojí těhotnou ženou v kočáře a vyřkl větu: „Bude-li syn“, bude i město Budyšín.

Městem Budyšín protéká řeka Spréva, která si tu prorazila hluboké údolí, přes něž se klene krásný most. Do Budyšína jsme přijeli z Prahy asi za 3 hodiny. Autobus nás vysadil u velkého obchodního centra. Prošli jsme s paní průvodkyní městem a ta nám ukázala všechny zajímavé stavby v centru. Potom byl rozchod. Čas do odjezdu jsme strávili na vánočních trzích, kde bylo plno stánků s vánočním zbožím. Také zde prodávali svačák a několik druhů báječných horkých polévek. Byla to bramborová, gulášová, Soljanka, ve které byla spousta zeleniny. Také jsme navštívili koutek se živými zvířaty. Zvláště koloušek vyžadoval od každého pohlázení.

Tak jsme tam krásně strávili víc jak půlden a máme na Budyšín krásné vzpomínky. Možná, že tam letos pojedeme ještě před Velikonocemi, abychom prožili předvelikonoční atmosféru v tomto krásném městě.

Jiřina Švejďová

CO S NESTABILITOU PARTNERSKÝCH VZTAHŮ?

Bohužel se to týká i těch církevně sezdáných, zejména v mladé generaci. Zajímavý problém zmínil pan biskup Holub ve svém příspěvku na Synodě o mladých lidech: Rozpadají se raná svátostně uzavřená manželství, pokud je k tomu přivedla obtížnost dodržování předmanželské sexuální zdrženlivosti. Ta je po dosažení pohlavní zralosti extrémně náročná, přičemž ke zralosti osobnostní je ještě daleko, a to navíc při nesplnění ekonomických a sociálních podmínek pro úspěšné překonávání nástrah manželského života. Takže se za čas rozvedou a později už jako zralejší vstoupí do nového manželství, uzavřeného ovšem jen civilně. To jim komplikuje přístup ke svátostem, zatímco těm, kteří požadavek předmanželské sexuální abstinence ignorovali, v tom paradoxně bráněno není.

Rozpadají se však i svazky partnerů ekonomicky zajištěných a zdaleka ne mladých. Při přednášce o těchto problémech nás v KCMT seznámil PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, PhD. se zajímavým grafem (podle Meiera a Kaplana), kde křivky představují statisticky zjištěné doby přežití partnerských vztahů v závislosti na životních situacích. Z nich mj. vyplývá, že každé další dítě prodlužuje tuto dobu o cca 10 let. Tím, že dnešní mladé páry odkládají početí dítěte na dobu výrazně pozdější, stává se jejich vztah „přečizeným“ a hrozí rozvod. V České republice se podle údajů ČSÚ v roce 2010 rozvedlo 50 % manželství a odhaduje se, že u nesezdaných párů bylo to procento ještě vyšší. Přitom mnoho rozvodů je iniciováno banálními neshodami.

Je to velice nebezpečný průvodní jev současné ateistické společnosti. Ta si prosadila nezávazný sex, legalizaci potratů, životní styl singles, zrovnoprávnění homosexuálních vztahů, absurdní volbu pohlaví, problematickou střídavou výchovu po rozvodu apod. Úhrnná plodnost klesla na 1,4 dítěte na ženu, čili každou generaci ubude třetina populace, a to nejen v ČR. Euroamerická civilizace si tak kope hrob, neboť základní premisa evoluce zní: *Kdo se nerozmnoží, bude vyselektován.*

Geneticky bohužel nejsme nastaveni na celoživotní partnerský vztah. Emočně jsme ke zplození dítěte povzbuzováni smyslnou touhou vyúsťující do cca tříměsíčního milostného poblouznění. To se pak

transformuje do vzájemné oddanosti. Tehdy by už měl být zplozen další potomek, jinak začne vztah být ohrožen nevyhnutelnými neshodami, které není snadné zvládat. Partner nám začne „lězt na nervy“. Co nám dřív u něj připadalo okouzlující, začne být postupně nepříjemné, někdy až nesnesitelné.

Přitom doživotní partnerský vztah je velice žádoucí, zvláště v moderní společnosti. Děti se totiž v současnosti osamostatňují mnohem později, zejména vysokoškoláci, kterých přibývá. Ale i v rané dospělosti potřebují potomci často pomoc nerozvedených rodičů. Navíc je trvalost svazku rodičů i pro dospělé potomky následováníhodným vzorem.

O trvalost partnerského vztahu je proto nutno vědomě usilovat, a to se znalostí rozdílů mezi muži a ženami. Nejde o rozdíly tělesné. Ty jsou zřejmé, ale jde zejména o rozdíly endokrinologické (vliv hormonů) a neurofyziologické (jiná stavba a naprogramování mozku), které soužití muže a ženy komplikují. Většina lidí totiž dělá dost závažné chyby v partnerských vztazích, protože jim chybí znalosti o základních fyziologických rozdílech mezi mužem a ženou. Zejména při vzájemné komunikaci je potřeba respektovat rozdíly v citění a uvažování. Mnoho neshod lze pak eliminovat v zárodku.

Tělesné i psychické rozdíly jsou pro obě pohlaví výhodou, navzájem se doplňují. Normálně jde tedy o komplementární vlastnosti (viz 1. knihu Mojžíšovu 2, 18: *„Není dobré, aby byl člověk sám. Udělám mu pomocnici, aby ho doplňovala.“*). Ženy a muži však vnímají vnější svět různě, a to jak na úrovni příjmu informací (smysly, receptory), tak na úrovni jejich vyhodnocení. Ve stejné situaci používají ženy a muži různé části mozku.

Poznámka: se zmíněnou komplementaritou je to někdy složitější. Totiž asi 15–20 % mužů má „ženský“ mozek a asi 10 % žen má „mužský“ mozek. U mužů za to může testosteron. Mají ho mají až dvacetkrát víc než ženy, a to už při vývoji chlapce v děloze. Když je ho však méně, je přednostně využíván pro vývoj pohlavních orgánů a na vývoj mužských atributů mozku ho moc nezbude.

Při dospívání se produkce testosteronu zvyšuje, zejména u kluků. Proto milují bojové hry. Zajímavé je, že při zamilovanosti mužům testosteron klesá (jsou něžnější), kdežto ženám stoupá (jsou povolnější). Ženský hormon estrogen podněcuje neurony k vytváření většího počtu synapsí v mozku i mezi oběma hemisférami. Větší počet spojení vysvětluje schopnost žen dělat zároveň různé věci, a na intuitivní úrovni rychle a přesně

posuzovat lidi i situace. Ženy mohou současně mluvit a poslouchat v důsledku lepšího propojení oblastí řečových a sluchových. Proto vysoce vynikají nad muži v simultánním tlumočení (poslouchají v jednom jazyce a současně to sdělují v jazyce druhém).

Ženy a muži mají mozek v činnosti víceméně pořád, i když se nic neděje. Vyšetřením encefalografickým i magnetickou rezonancí či pozitronovou emisní tomografií se zjistí, že u ženy se v klidu „vypne“ jen 10 % mozkových center, zatímco u muže jich přestane pracovat 70 %. Žena neustále přijímá informace. Její pozorování je orientováno na blízko a na detaily. Ženy rozlišují lépe barvy ve spektru a mají široké periferní vidění. Proto mnohem rychleji než muži najdou v blízkém okolí i drobné předměty.

Mozek mužů je specializovaný k soustředění se na jeden úkol. Ještě v historicky nedávné době totiž muži opatrovali potravu lovem. Když pak kořist předali ženám, sedli si k ohni či lehli s mozkem „zařazeným na volnoběh“. Základem úspěchu v lovení byla orientace na dálku. Tomu odpovídá mužské „tunelové vidění“. Muži mají také lépe vyvinutá centra pro prostorovou orientaci. Proto najdou snadno cestu ke vzdálenému cíli a dobře se orientují v terénu nebo na mapě. Dobře zaměřují zdroj zvuku. Špatně však rozumí řeči, když je v místnosti jiný hluk.

Ženy rozumějí emocionálnímu podtextu řeči. Díky spolupráci obou hemisfér snadno odhalí ve skupině lidí, kdo ke komu patří. Ženy lépe čtou řeč těla, a proto snadno prokouknou lhaní mužů (muž ženskou lež obvykle nerozpozná). Žena díky své rozvinuté vnímavosti očekává, že muž rozluští její zrakové signály i její řeč těla a že bude předvídat její potřeby. Vzhledem k odlišnému biologickému vybavení je to pro muže těžko zvládnutelné. Žena pak vnímá muže jako necitlivého a utvrzuje se v přesvědčení, že ji zanedbává.

Také používání řeči je u mužů a žen rozdílné. U dívek se rozvíjí rychleji levá hemisféra, u chlapců pravá. Dívky proto většinou mluví dříve a lépe než chlapci, také dříve čtou a rychleji se učí cizím jazykům. Kluci mají naproti tomu předstih v matematice. Dospělí muži mají větší slovní zásobu než ženy, ale méně ji používají (s výjimkou fáze námluv). Když spolu jdou dva muži na ryby, prosedí celé hodiny beze slova. Pokud by ženy trávily nějaký čas pospolu a nemluvíly, svědčilo by to o sociálním konfliktu.

Žena může při komunikaci za den vyslovit 6–8 tisíc slov. Navíc použije ještě další 2 tisíce zvuků, 8–10 tisíc gest, mimických výrazů, pohybů hlavy a jiných

signálů řeči těla, dohromady kolem 20 tisíc „slov“. Muž použije za den jen 2–4 tisíce slov, 1–2 tisíce zvuků a jen 2–3 tisíce signálů řeči těla. Jeho denní průměr je tedy přibližně 7 tisíc „slov“, což je pouhá třetina ve srovnání se ženou. Žena při poslouchání vystřídá různé výrazy obličejové, které odrážejí emoce hovořící osoby a zpětně na ni působí. Z mužovy pokrové tváře je žena zklamaná.

Muži mluví, když chtějí sdělit něco konkrétního. Muž ve srovnání se ženou hovoří v kratších a strukturovanějších větách. Telefon využívají muži pro přenos informací; zatímco ženy jako prostředek k udržování vztahů. Jestliže žena večer po náročném dni hovoří, nechce hledat řešení problémů, ale chce se od nich osvobodit. Muž to však chápe jako žádost o jejich řešení. Tedy místo aby ženu utěšoval a uklidňoval, jak si to žena v podstatě přeje, nabízí muž rady a v horším případě ji kritizuje. Žena přemýšlí nahlas a často mluví o několika tématech. Muž musí luštit, o co vlastně jde, a tak ztrácí o účast v hovoru zájem. Proto by v dialogu s muži neměly ženy probírat více než jednu věc.

Ženy mají ve srovnání s muži tenčí kůži, která je mnohem citlivější k dotekům. Proto ženu velmi potěší pohlazení a objetí od partnera. Žena má také lepší schopnost vnímat čichem a chutí. Její čich např. signalizuje mozkou, jakou výkonnost má imunitní systém muže, zda by zplodil odolné potomky. Je to jen podvědomé a žena to vnímá jako mužovu přitažlivost. Obdobně jí fungují chuťové receptory při polibku. Muži takovou schopnost nemají. Jejich podvědomí sleduje sice podobný záměr, ale iniciovaný fyzickou krásou žen.

Sexualita mužů a žen má odlišné strategie. Zatímco muž je puzen šířit své geny téměř bez výběru, ženě jde podvědomě o co nej kvalitnější geny pro své dítě a vědomě pak o muže, který by se o dítě a o ni uměl postarat. To se bohužel nemusí překrývat.

Na závěr si dovoluji parafrázovat výrok Marka Váchy: *jsme hnáni emocemi, které jen občas korigujeme rozumem*. Ten bychom tedy měli zapojit, když báječné emoce zamilovanosti vychladnou a na svém protějšku se nám mnohé přestane líbit. Rozhodně to není důvod k opuštění. Náš vztah může dál velmi dobře fungovat i na pospolných lidských vlastnostech, jako je loajalita k rodině, přátelství a zejména láska založená na zásadách. Ta dokonce umí i tu zamilovanost oživit.

Z textů na internetu sestavil J. Hampel

SOBOTA PRO RODINY

11. ledna jsme strávili báječnou sobotu spolu s rodinami dětí, které navštěvují u nás ve farnosti hodiny náboženství.

Stejně jako loni jsme se sešli hned ráno. Rodiče jsme svěřili otcům Michaelovi a Františkovi, kteří o ně pečovali v příjemně vytopeném kostele a nechyběla jim k tomu ani kávačka, čaj a dobroty z rukou mamiinek. My s dětmi, jsme se vypravili na stopovací hru, kterou pro nás připravila Blanka s malým Filípem. Děti byly 4 skupinky, v každé malé i větší, v některých i kočárky. O zábavu nebyla nouze, počasí nám přálo, okolo kroužila Zuzka s fotoaparátem, prostě paráda.

Po hodině venku jsme se přihnali zpátky na faru, všichni natěšení na ty maminkovské dobroty ke svačince. Ještěže na faře kralovala Vlasta s Jitkou a všechno pro nás připravily.

Po svačince se zaprášilo, malíčků se ujala Eliška s Blankou a chuvičkou Julkou a ostatní děti se po skupinkách rozesadily ke stolům. Plní očekávání slibovaného tvoření, jsme si ještě popovídali něco

o tom, jak senzační je pochvala. Ale ne jen tak leda-jaká. Přicházeli jsme na to, co to znamená chválit Boha. Proč to dělat, kdy a kde, co všechno může být chválou, kdo a jak to může dělat...

A kdo že nás to učí? Přece Bible, to ví i ti malí :)

Však chvály většina dětí moc dobře zná i z hodin náboženství a aby se jim líp zpívalo, hrálo a tančilo ke slávě Hospodina, pustili jsme se do tvoření. Jitka, Stáňa, Monika a Martina i jejich sličné asistentky Paulínka a 2 Kristýnky, měly u sebe spoustu tááák zajímavých věcí. A z toho že opravdu vzniknou hudební nástroje? Jasnačka :)... A jaké!

Tvoření uteklo jako voda, naštěstí můžeme pokračovat i po obědě. Přestavba farní místnosti z dílny na jídelnu byla hotová jedna dvě a už tu byli i rodiče. Ondra a Vlastou, kteří celou dobu připravovali očekávanou hostinu, přinesli brambory na loupačku, sekanou a šunku, spoustu salátků od rodin a další dobroty. Mňam! Zpívaná modlitba s kytarou a můžeme se do toho pustit.

Když se rodiče s plnými břichy zase vrátili do kostela, zazpívali jsme si ještě. Zuzka hrála na kytaru a my chválili Boha písní i tancem. Vydutně už nám v tom pomáhaly i naše nástroje – tamburínky, citary, klapačky i chrastidla všeho druhu.

K vyrábění jsme se ještě na chvíli vrátili, ale uteklo to rychle a bylo načase se odebrat za rodiči do kostela. To byl orchestr! Jediný malý človíček nebyl bez nástroje. P. Michael se Zuzkou, s kytarami, za zpěvu rodičů, dítek i katechetů ukončili letošní rodinnou sobotu.

Díky, Bože Otče, za tvoje rodiny! Ze srdce díky všem, kteří jste byli s námi. Díky za dobroty, milá slova, úsměvy, díky za ruce k dílu.

Lucka

Z ohlasů rodičů:

Děkuji za dárek, kterým pro mě tato sobota byla. Michaelovi, katechetkám, pomocníkům i účastníkům. Měli jsme se všichni krásně a byl to cenný čas. Bára

*Dej mi mladou
duši, Pane,
ať nenaříká,
nereptá...*

Na rozhovor s paní Ludmilou Tůmovou jsem se těšila. Myslela jsem na to už pár let. Četla jsem totiž rozhovor s ní v časopisu Klíč. Tehdy jsem si říkala: to jsme ale zaspali, že nás předběhnou v rozhovoru s naší farníci... Před loňskými Vánocemi jsem ji konečně oslovila a ještě před koncem vánočních prázdnin byl rozhovor na světě. Ale pozor: už i naše setkání bylo v režii Pána. Měla jsem štěstí, že byla paní Ludmila doma. Ona totiž byla na mne připravena až o týden později. Přišla jsem ve stanovený čas a ona šla otevřít v domnění, že je to očekávaná návštěva. Ta se ale o 1,5 hodiny opozdila...

■ Paní Tůmová, kde jste se narodila?

Já jsem se narodila 6. června 1938 na Podkarpatské Rusi, tehdy v Československé republice. Tatínek tam pracoval v bance. Mám maďarský křestní list. Když jsem žádala o občanství po odtržení Slovenska, musela jsem si ho nechat přeložit v Brně. Občanství mi ani tak nechtěli uznat, získala jsem je s velkými obtížemi až na oddací list. Když mi bylo 8 měsíců, musela se naše rodina stěhovat, území zabírali Maďari. Takže jsme šli do tatínkova rodiště do jižních Čech, malé vesnice mezi Českými Budějovicemi a Českým Krumlovem. Dědeček tam měl velké hospodářství. (Babička v té době již nežila.) Narodila se tam pak i moje prostřední sestra Emílie.

■ Jak se váš tatínek dostal na Podkarpatskou Rus?

Bylo to po vzniku Československa, tato oblast byla velmi zaostalá a vláda chtěla pozvednout životní úroveň kvalifikovanými lidmi z Čech. Takovým způsobem tam začal pracovat i tatínek. Dokonce jsem našla propouštěcí list od Swarzenbergů. Pracoval v bance v Mukačevě, kde si namluvil maminku. Byla mladší o 13 let, vdávala se v 17 letech.

■ Jak dlouho jste pak byli u dědečka na statku?

Asi 2,5 roku. Tatínek potom našel zaměstnání v Praze, nejdříve jsme bydleli v Holešovicích, pak měli služební byt v Karlíně. Tam se narodila moje nejmladší sestra Naďa.

■ Konec války v Praze byl nebezpečný...

Ano, proto nás tatínek poslal i s maminkou znovu do jižních Čech. Ty už byly osvobozeny americkou armádou. Bydleli jsme u příbuzných. Zde také maminku zastihla zpráva o tatínkově úmrtí.

■ Co se stalo?

7. května 1945 na ulici někdo volal o pomoc, on vyběhl z domu a vzápětí byl zastřelen u viaduktu německým vojákem. Ještě dlouhá léta na tom místě visela na rohu ulice (než ji někdo ukradl) bronzová pamětní deska, protože zde zahynulo i sedm lidí, kteří se vrátili z koncentračního tábora. Všechny je

pohřbili do hromadného hrobu i s tatínkem. Ale našťástí tatínka velmi dobří známí identifikovali, věnovali nám pro něj svůj hrob na Vinohradech a pomáhali nám, jak mohli.

■ To je velmi smutné. Jak dál se maminka s vámi třemi protloukala?

Maminka nechtěla zůstat bydlet v místech připomínajících jí tatínkovu smrt, proto jsme se přestěhovali ke známým do Chodova, do patra rodinného domku. Oni bydleli v přízemí. Maminka měla důchod tisíc korun, ale trvalo dost dlouho, než ho dostala. Našlo se plno hodných lidí, kteří jí pomáhali. Pletla vojenské svetry, vyšívala límečky. Hodně lidí na tom bylo podobně, takže mi nepřišlo, že bychom se měli špatně.

■ To už jste ale chodila do školy...

Do první třídy jsem začala chodit v roce 1944 v Karlíně. Ale první rok jsem byla hodně nemocná, měla jsem záškrt a zánět středního ucha. Pak jsme byli u příbuzných na venkově. Do druhé třídy jsem nastoupila už v Chodově po válce.

Celá rodina ještě pohromadě – 1945

■ Jak velký jste měli ten pronajatý byt?

Měli jsme dva větší pokoje a kuchyň, koupelnu. V roce 1945 přišel ještě maminčin starší bratr se Svobodovou armádou a bydlel u nás se svou ženou a pak synem asi 2,5 roku. Během toho ještě přišel jejich nejmladší bratr a později i nejmladší sestra jeho manželky. Takže nás bylo hodně.

■ Jak to dál bylo s vámi?

Po základní škole jsem chodila na jedenáctiletku do Kubelíkovy ulice. Jako starší jsem dávala kondice, o prázdninách jsem jezdila jako průvodčí na tramvaji, 3x jsem byla se školou na chmelu, tudíž jsem mohla přispívat do rodinného rozpočtu. Po maturitě jsem toužila studovat překladatelství, ale navštívila nás známá, která učila na střední pedagogické škole, a ta nám doporučila jednoroční kurz pro vychovatele a učitele národní školy. Takže jsem po roce mohla působit jako vychovatelka a pracovala jsem několik let v družině v Nuslích.

Malá slečna v kroji

Máminy holky – Ludmila, Emilie, Nadě

Mezitím jsem dálkově studovala obor český jazyk, ruský jazyk a občanská výchova pro 2. stupeň. V Chodově se uvolnilo místo na základní škole a já od pololetí nastoupila za kolegyni, která se odstěhovala. To už jsem byla vdaná.

■ A kdy to bylo?

V roce 1960 jsme se s Vítězslavem vzali a odstěhovali do jeho rozestavěného domu o tři ulice dál. Neměli jsme ani nábytek, záchod, voda byla na dvoře u pumpy. Nejhorší bylo praní, to jsme chytali dešťovou vodu, tu mi manžel podával do prádelny okýnkem. Strávili jsme tím skoro celou sobotu. První jsme dělali žumpu. Postupně se dodělávalo další. Materiál se sháněl obtížně. Na jeden pytel cementu jsme čekali frontu od dvou hodin v noci, než ho přivezli. Podobné to bylo s nábytkem. Podařilo se nám dostat informaci, kdy ho přivezou; od jedné v noci jsme pak čekali u obchodu a ani si nemohli vybrat, co chceme.

■ Jak to bylo s dětmi?

Dceři Pavle byly tři roky v roce 1964, když jsem nastoupila do Chodova do školy, a syn Jiří se narodil v roce 1965.

■ Kdo vám děti hlídal?

Manželova maminka, která bydlela s námi.

■ Takže jste už měla školu dodělanou...

Ano, mohla jsem učit na druhém stupni a postupně jsem si ještě dodělala dálkově němčinu a výchovné poradenství, kurs šití, vaření. Jeden rok jsem učila

i předmět pozemky, dílny. To mi manžel připravoval, co bychom mohli dělat. Je totiž vyučený truhlář. Ve třídě jsem měla dva šikovné žáky, kteří mi pak byli k ruce.

■ Vaši rodiče byli věřící od malička?

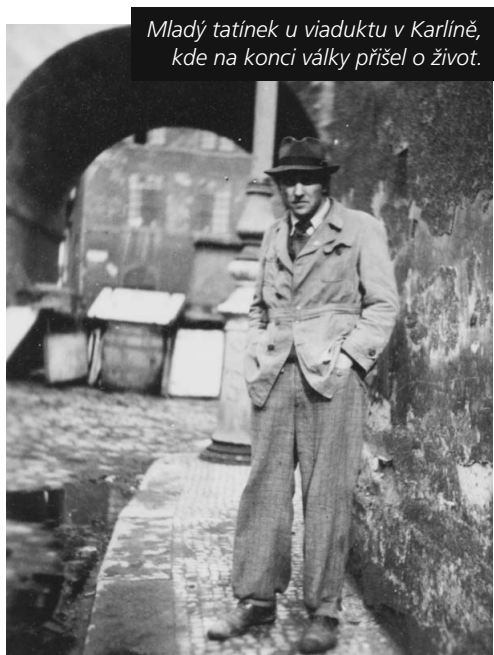
Tatínek byl římský katolík, maminka řeckokatolička. Na náboženství jsme chodili. Jednou byla moje nejmladší sestra od pana faráře napomenutá, že dělá obráceně kříž. Maminka mu pak musela vysvětlit, že řečtí katolíci se křížují opačně.

■ Vy jako učitelka jste nemohla oficiálně chodit do kostela. Jak jste to dělala?

Než se to zjistilo, chodili jsme sem ke sv. Františkovi, poté na Spořilov, a protože mě znali i tam, tak pak do Nuslí, kam od nás přeložili i P. Filipoviče.

■ Pomáhala jste s něčím ve farnosti?

Když bylo potřeba, občas jsem prala nebo opravila dečky paní Libuše Rottové. Ale ona si hodně dělala sama.

Mladý tatínek u viaduktu v Karlíně, kde na konci války přišel o život.

Svatba 1960

■ Co vám dělá radost?

Mám tři okruhy přátel, s nimiž se setkávám. Jsou to bývalí kolegové ze školy, se kterými se vídám jednou měsíčně. S těmi také občas jdeme na nějakou hezkou divadelní hru. Pak se vídám se spolužáky z jedenáctiletky a také se scházíme v Českém rozhlasu s bývalým klubem stanice Vltava každý 1. čtvrtek v měsíci od 19 hodin s paní režisérkou Kofránkovou. Pouští nám zajímavé pořady, seznamuje s lidmi, kteří jsou pro rozhlas zapálení. Kdo má chuť, může se přidat. Jsem také členkou Spolku přátel Národní galerie, který chtěl před nějakým časem zrušit prof. Feit, což se mu naštěstí nepodařilo. Můžeme tak i nadále navštěvovat výstavy, přednášky i velmi fundovaně vedené komentované prohlídky.

■ Jak vnímáte naše komunitní centrum?

Jsem ráda, že vzniklo. Občas tam zajdu na nějakou akci, ale teď kvůli starostem s nemocným manželem na to nemám moc času. Chodíme ke sv. Františkovi, protože to máme blízko.

■ Co byste vzkázala čtenářům Fchodovin?

Je důležité udržovat si dobré vztahy s lidmi. Nevzdávat se a dělat, co si člověk myslí, že je správné.

■ Děkuji, paní Tůmová, že jste si i přes svou vytíženost našla chuť a čas na milé setkání.

Katka

Paní Tůmová se s námi podělila o svou modlitbu, kterou má velmi ráda:

*Dopřej mi chuť k jídlu, Pane,
a také něco, co bych jed'.*

*Dej mi zdravé tělo, Pane,
a nauč mě s ním zacházet.*

*Dej mi zdravý rozum, Pane,
ať vidím dobro kolem nás,
ať se hříchem nevydělám,
a napravit jej umím včas.*

*Dej mi mladou duši, Pane,
ať nenařiká, nereptá,
dej, ať neberu moc vážně
své pošetilé malé „já“.*

*Dej mi, prosím, humor, Pane
a milost, abych chápal vtip,
ať mám radost ze života
a umím druhé potěšit.*

(sv. Tomáš More)

S dětmi

Oblíbený příběh p. Tůmové (od neznámé autorky).

Bože, odpusť mi, když někdy naříkám

Dnes jsem v autobusu uviděla děvče se zlatými vlasy, nádhernými vlasy. Až jsem záviděla. Zdálo se mi, že až září od té krásy... „Kdybych tak jako ona byla Bože“, přemýšlím. Tu dívka náhle vstala a já jsem se, když šla právě kolem, na její nohy letmo podívala. Strnula jsem... A rychle zvedla oči. Dívka jenom jednu nohu měla. Tam, kde jiní druhou nohu mají, protěza ji z šatu čněla... „Bože, odpusť mi, když někdy naříkám, vždyť já přece obě nohy mám.“ Pak vešla jsem do malého krámků. Pracoval tam mladík, byl moc milý. Trochu déle jsme si povídali, byla jsem tam pěkně notnou chvíli... Byl tak milý, měl takový šarm, vypadal tak šťastně, spokojeně, ani se mi nechtělo jít dál, choval se tak hezky, nenuceně... Když jsem odcházela, povídá mi: „Děkuji vám, byl jsem s vámi rád. Víte, já jsem...já jsem totiž slepý. Přijďte si zas někdy povídat.“ „Bože, odpusť mi, když někdy naříkám, vždyť já přece vidím – obě oči mám!“ Později jsem uviděla dítě, krásné, velké oči mělo. Kolem něj si všude hrály děti, ono však jen tiše přihlíželo. Zdálo se mi nějak divné, „Proč si taky nejdeš s nimi hrát?“ přívětivě se jej proto ptám. Tu jsem poznala, proč je tak zvláštní, vždyť je hluché, vždyť mne neslyší... A tak znovu pokorně se modlím, volám v duchu k Pánu Ježíši. „Bože, odpusť mi, když někdy naříkám, vždyť já přece slyším, uši mám!“ Celý svět je můj, mám přece nohy, ty mne donesou, kam budu chtít, oči mám, proto mohu vidět slunce zář i bledé luny svít, – tolik požehnání mám! „Bože, odpusť mi, když někdy naříkám...”

Přepsala Marta Grzonková

Manželé Tůmovi

Je velmi povzbuzující, setkávat se s lidmi, kteří i přes velmi těžké životní okolnosti, v případě paní Ludmily zastřelení tatínka, věznění strýce v době komunistické totality, neztratí víru a důvěru v Boha, pokorně a radostně jdou životem dál a vlastně předávají naději dalším generacím. Na první pohled člověk ani nemusí vědět, čím vším si prošli, ale z jejich tváře poznáme, že mají Boha na správném místě a svůj život žijí poctivě. Tak až někdy dorazíte v pátek večer na mši svatou ke sv. Františkovi, třeba ji uvidíte číst z lekcionáře a vzpomenete si na její obyčejně neobyčejný příběh.

Více o životě naší farnice paní Tůmové si můžeme přečíst na:

<https://www.pribehynasichsousedu.cz/praha-11/praha-11-2016201/tumova-ludmila/>

ZPRÁVY z KCMT

Milí přátelé, minulý měsíc jsme spolu s Vlastou vyúčtovaly dotace, jimiž byly podpořeny některé kulturní a společenské programy, které naše farnost nabízí v minulém roce obyvatelům Jižního Města. Od Městské části Praha 11 jsme v roce 2019 získali dotaci ve výši 91 tis. Kč, od Ministerstva kultury pak 110 tis. Kč na konkrétní projekty celoroční činnosti v oblasti kultury. Jednalo se o jednorázové kulturní a komunitní akce – Jihoměstský masopust, Jihoměstské posvícení, Zadáno pro dámy (Den matek), Vyhlížíme prázdniny (Den dětí), Chodovská pouť, koncert u příležitosti Dnů Prahy 11, Adventní jarmark a cyklus adventních koncertů či divadel. Podpořené projekty dále zahrnovaly osm samostatných divadelních představení, která jsme nabídli základním školám i veřejnosti, sedm koncertů a osm tančiren. Dotace jsme použili na úhradu části nákladů souvisejících s pořádáním těchto programů, především na honoráře účinkujícím umělcům. Díky těmto zdrojům můžeme nabídnout občanům Jižního Města i naší farní obci širší škálu programů s příznivou výší vstupného. S kulturními programy tak můžeme otevřít dveře novým příchozím, což je naším cílem, aby farnost nebyla uzavřena jen sama sobě, ale abychom svojí činností posloužili celé komunitě Jižního Města a mohli se podělit o duchovní bohatství, které jsme od Hospodina získali.

V kapli jste si určitě všimli nově nainstalovaných textilií na nástěnných akustických panelech. Nevzhledné skvrny na samotných panelech bohužel nebylo možné ničím vyčistit, tak jsme zvolili variantu textilních potahů, které jsou snadno udržovatelné a vypratelné. Cena materiálu a ušití potahů dosáhla 44 tis. Kč.

Potkala nás nepříjemná a bohužel velmi finančně náročná záležitost v podobě akutní nutné výměny plynového kotle v KCMT. Situaci bylo nutno promptně řešit, protože se nacházíme na

vrcholu topné sezóny, v budově sídlí několik dalších subjektů, máme zde 3 byty a denně máme předem nasmlouvány pronájmy prostor. Oprava stávajícího kotle nebyla možná a díky havárii každý den ze systému odtékalo 5 m³ vody do odpadu. Náklady na nový kotel a všechny související práce v době uzávěrky tohoto čísla nebyly finálně vyčísleny, odhadem bohužel asi 1 milion Kč.

Přejdu k radostnějším zprávám, tento měsíc vás zveme na tradiční Jihoměstský masopust s podtitulem „V lese na jehličí“. Těšíme se na vás, vaše děti i vnoučata, v maskách lesních skřítků, víl, loupežníků, trpaslíků atd. Pokud byste si s maskou nevěděli rady, můžete načerpat inspiraci při únorové výtvarné dílně, kde bude připravena spousta nápadů i materiálů. Ale masopustu se můžete zúčastnit samozřejmě i bez masky. Čeká vás průvod masek centrálním parkem, spousta soutěží, odměny, Pohádkové zpívání, fotokoutek a masopustní dobrůtky v kavárně. Za návštěvu určitě bude stát únorové ZMT s Kateřinou Lachmanovou. Manželské páry zveme na valentýnské posezení nazvané „Čas pro nás dva“, letos se koná v neděli, abyste nemuseli spěchat z práce. Starším a nemocným osobám nabízíme ve spolupráci s Farní charitou setkání u příležitosti Dne nemocných s udílením svátosti nemocných, malým občerstvením a kulturním programem letos v podobě francouzských šansonů.

Srdečně děkujeme všem dárcům, kteří v minulém roce finančně podpořili naši farnost. V knižním obchůdku jsou připravena potvrzení o daru pro daňový odpočet, vyzvedněte si je prosím, případně vám je pošleme poštou. Pokud obálku se svým jménem nenajdete, je to tím, že jste nám neuvedli svoji adresu. Tyto údaje můžete doplnit v kanceláři KCMT nebo mailem na adrese kancelar@kcmt.cz.

Přeji vám krásné masopustní dny, plné radosti a veselí a závěrem měsíce požehnaný vstup do postní doby.

Karina Juráková,
ředitelka KCMT

Zastavení u Matky Terezy na téma „Sexuální zneužívání dětí (nejen v církvi) v širším kontextu“ (28. listopadu 2019)

Krátce o autorech:

S. M. Dominika Konečná OSF, řádová sestra kongregace Školských sester sv. Františka, klinická psychologka se zaměřením na pomoc traumatizovaným a zneužívaným osobám.

P. ThLic. Marek Drábek, Dis., O.Praem., člen premonstrátského řádu a Strahovské kanonie, absolvent Katolické teologické fakulty UK v Praze. Vystudoval Vyšší zdravotní školu Suverénního řádu maltézských rytířů. V současnosti je hlavním nemocničním kaplanem v Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze, koordinátorem katolických nemocničních kaplanů v Praze a rektorem kostela sv. Karla Boromejského. Dvojice přednášejících nás tentokrát nechala doznít se hlouběji bolestného a vpravdě třaskavého tématu sexuálního zneužívání dětí. Předkládáme vám velmi zkrácený zápis nejdůležitějších tezí a odpovědí.

Sexuální zneužívání dětí (CSA = Child Sexual Abuse) je úmyslné nepatřičné vystavení dítěte sexuálnímu kontaktu s úmyslem dosáhnout sexuálního vzrušení. Problém se dotýká cca 1.000 dětí ročně, oznámení případu se děje v cca 4–10 %. Agresor využívá pouze z 5 % nátlak a hrozbu, naprostá většina 95 % vzniká manipulací laskavostí, něžností a odměňováním. Nejčastější formou je incest, tedy zneužívání v rámci rodiny, kdy ovšem zbytek rodiny není schopen často tuto situaci přijmout a zneužívané dítě musí nést rodinné tabu samo (nátlak typu „Když to někomu řekneš, zničíš naše vzájemné vztahy“). Velkým potenciálním rizikem je internet. Agresori obrátne číhají na sociálních sítích s fiktivní identitou, vyhledávají cíleně děti sociálně slabé či osamocené, které svou samotu kompenzují na sítích hledáním vztahů. Sestra Dominika popisovala složité případy dospívajících, kteří se nechali lapit do těchto laskavě lživých, nebezpečných pastí. Apelovala důrazně na nás všechny rodiče, abychom měli přehled o tom, kde se pohybuje (i virtuálně) naše dítě (a kolik času zde tráví). Ani prostředí věřící rodiny nechrání naše děti před takovým rizikem.

Pro dětskou oběť je velmi těžké si situaci zneužívání uvědomit, navíc i každá výpověď je pro něj traumatizující, prožívá opět všechny pocity jako tenkrát. Z tohoto psychologicky pochopitelného důvodu naprostá většina obětí přichází s oznámením po deseti i více letech. Sem zaznívá silné slovo papeže Františka, že každý, kdo se označí za oběť zneužívání, má i v církvi dostat veškerou péči, tedy i duchovní a právní.

Proč si oběť moc nepamatuje?

Je to přirozená obrana organismu, při traumatu probíhá ukládání do paměti zcela odlišně, oběti si pamatují nepodstatné detaily typu vzor na koberci či zácloně.

Jaká je reakce obětí?

Samozřejmě nikoli černobílá, nicméně často překvapivě paradoxní (aspoň pro nás pozorovatele z dálky). Nevyhledávají bezprostředně pomoc, často později mění výpověď, protože nechťejí nikomu ublížit. Ani vztah k pachateli není jednoznačně negativní, protože dítě s ním prožilo jinak i hezké chvíle.

Proč se oběť nebrání?

Každý z nás reaguje na akutní stres jinak. Můžeme se bránit i útokem (aktivní obranou) či útekem, nicméně řada lidí, i dospělých, v situaci šoku ztuhne a není schopná se aktivně bránit. Dokud se do podobné situace nedostaneme, nejsme nikdo schopen říct, jak se vlastně zachováme.

Co ovlivňuje míru dopadu traumatu CSA na dítě?

Hned nás napadne věk dítěte a délka trvání celé situace. Dále citový vztah k pachateli, rovněž pokud ke zneužívání dochází v rámci nějakého rituálu (když jde maminka na noční...). I reakce okolí jsou nesmírně důležité, míra zázemi a podpory z okolí.

Jaký je dopad CSA na dítě?

Jistě je ovlivněna celá osobnost, ale nejvíc jsou zasaženy roviny sexu, moci a důvěry, v případě zneužívání v církvi i rovina víry a vztahu k Bohu.

Jsou něčím oběti charakteristické?

Především to je jakákoli odkázanost – věk dítěte, postižení, citová deprivace – a zranitelnost. Proto jsou pomáhající profese rizikovější pro výskyt pachatelů.

Jaké jsou dlouhodobé následky CSA?

Poničený obraz sebe sama. Oběť se nevidí jako oběť, nýbrž jako zbytečný, nepotřebný **odpad**. Bůh je vnímán jako agresor (hlavně u zneužívání v rámci církve), obracejí vůči Němu svůj hněv. Ztracené panenství považují za zničenou vstupenku do nebe.

Jaké jsou varovné příznaky u dítěte?

- Změna chování (jak agitovanost, tak náhlé pohroužení se do sebe);
- sebepoškozování (uklidňují se skrze bolest);
- problémy s usínáním, noční můry nebo natolik hluboký spánek, že není možné dítě vzbudit;
- prudké výkyvy nálad;
- rituály (automatické pohyby např. neuvědomělé kývání těla);
- náhlá nevysvětlitelná změna vztahu s určitým člověkem;
- regrese vývoje („vrací se“ do dětství);
- věku neadekvátní sexuální chování;
- často bývají jakoby „duchem mimo“;
- na těle se objevují modřinky, odřeniny, drobná zranění.

Proč oběti přicházejí s přiznáním po tak dlouhé době?

Dětská psychika se dokáže vyrovnat s mnoha stresy. Po 1–2 letech od události zneužívání dochází k adaptaci na celou situaci, dítě prožívá svůj obvyklý život. Až pak nějaká vnější okolnost celou bolest opět zaktivuje, často po letech. Třeba vlastní manželství; gravidita; když dítě oběti dospěje do věku, kdy došlo k CSA. Jako rodiče se mohou stát hyperprotektivními (tj. úzkostlivě se snaží dítě před vším chránit) nebo paradoxně používají ve vztahu k dítěti nadměrné tresty a ponižování.

Jaká jsou specifika této situace v katolické církvi?

Procentuálně výskyt pedofilie v církvi odpovídá procentům v celé mužské populaci. Ovšem největším a nejbolestivějším problémem je systém krytí agresorů ze strany nadřízených a nedostatečná informovanost všech dotčených stran.

Co s tím lze dělat?

Ač to tak na první pohled nevypadá, nejsme bezmocní. Pokud se dostaneme k někomu, kdo má podobně bolestnou zkušenost, povzbuzujeme ho, aby o tom hovořil, nicméně mějme na paměti, že potřebuje čas (a to individuálně velmi rozdílné množství). Nenuťme k předčasnému zveřejnění. Je třeba se vždy ptát zkušených odborníků v organizacích jako např. Bílý kruh bezpečí apod., které poskytují obětem psychologickou i právní pomoc. Co ale **nedělat NIKDY**:

přivést oběť k agresorovi – před takovýmto krokem je nutná dlouhodobá příprava (za pomoci zkušených profesionálů), a to obou stran.

Jak je možné pomoci oběti?

Člověk, který si prošel traumatem zneužívání, potřebuje jasné narovnání a přesné pojmenování věcí a událostí. Slyšet přiznání a omluvu. Aby mohl dál žít bez ochromení následky celé situace, musí postupně přijmout celou svou minulost se vším všudy. Přiznání a adekvátní omluva pachatele mu mohou velmi účinně pomoci plněji prožívat svůj další život.

Co máme dělat, když se nám někdo s něčím podobným svěřil?

Na první reakci okolí nesmírně záleží. Neměli bychom jednat vyděšeně, ale pozorně naslouchat, dávat najevo důvěru a porozumění a chválit oběť za odvahu, protože jakékoli veřejné přiznání ji stojí mnoho sil a riskuje další zranění, když zůstane nepochopena, bez důvěry.

Můžeme nějak pomoci i duchovně?

Ovšem, zástupnou modlitbou. Všichni jsme součástí Kristova těla a zlo CSA se nás všech dotýká. Modlitba za oběti (a jejich uzdravení) i za agresory, aby byli schopni si vinu přiznat a žádat o odpuštění. Bůh je větší než všechny naše viny a prohry...

Jak mluvit s dětmi o CSA, abychom je nevydělili, ale přitom je chránili?

Ano, mluvmе s nimi v klidu, můžeme použít přirovnání k ohni. Blízkost jiného člověka může lákat, ale může být i nebezpečná. Důležitá je hranice, jak jsme od ohně daleko. Povzbuzujeme děti, aby si samy určily své hranice, za které nikdo nesmí.

Otázka z publika:

Jaký je Váš názor na prohlášení ČBK o úmyslu podávat trestní oznámení na neznámého pachatele pro sexuální zneužívání, které by nutilo oběti vypovídat před policií (čímž je opět budeme vystavovat traumatizujícímu opětovnému prožívání celé bolestné události)? Jak se k tomu stavíte coby člověk, který se intenzivně věnuje péči o oběti sexuálního zneužívání?

„S prohlášením ČBK se neztotožňuji. Můj soukromý profesionální názor po letech studia a odborné praxe v péči o oběti CSA je jasný a stojím si za ním: *Vyhrožování je vždy strategií útočnicka.*“

(Zapsala Blanka Pitřincová)

KŘESŤANSKÝ SPORTOVNÍ KLUB PRAHA

Z KRONIKY SNĚHOVÉ VLOČKY

ZÁPISKY SKAUTSKÉHO DÍVČÍHO ODDÍLU

Tříkrálová sbírka

V pondělí 6. 1. se naše mladší družina světlušek vydala koledovat v rámci Tříkrálové sbírky, které se náš oddíl každoročně účastní. Takže jsme se vyzbrojili královskými korunami a plášti, kasičkami, perníčky, kalendáři, cukry i teplým oblečením a mohli se vydat koledovat. Koledovali jsme v čase schůzky, tedy od 17.00 do 18.30, kolem metra Háje. Zpívali jsme různé vánoční koledy, samozřejmě včetně My tři králové, za doprovodu ukulele nebo i triangu. Byli jsme potěšeni každým finančním příspěvkem nebo i milým úsměvem, které nám kolemjdoucí věnovali, a přestože nebylo zrovna teplo, koledování jsme si docela užili. Mimo to, je skvělé, že jsme mohli zahájit nový rok pomocí pro dobrou věc. *Tkanička*

VOSe, oddílu pro děti, působícím v KCMT, půjde o přežití.

Oddíl VOSA potřebuje ke svému nastartování mladou energii do svého vedení. Stávající vedení pohlcují

profesní a rodinné povinnosti, a proto se hledá vhodná náhrada. Protože většina vedoucích změnila i bydliště, bylo by dobré, aby se vedení ujal někdo, kdo bydlí stále na Jižním Městě a je v pravidelnějším kontaktu s farností. Domníváme se, že farní děti a mládež potřebují organizovanou volnočasovou aktivitu, alespoň volně propojenou s životem farnosti. Další činnosti by mohli napomoci i noví zájemci ze strany rodičů a dětí. Staří vedoucí jsou připraveni další činnost podle potřeby podpořit.

Kontakty

- **Lyžařský / SNB výcvik**
hory@kskpaha.org
- **Dětský oddíl VOSA (kontakt na staré vedoucí)** vosa.kcmt@gmail.com
- **Zapůjčení lyžařské výbavy**
jarda.olsansky@kskpaha.org
tel. 603 256 411
- **Sněhová vločka, oddíl a tábor skautek**
Eliška Kosmáková, vůdce oddílu
tel. 725 336 536, eluzka@spoluzaci.cz
Nicole Rážová, zástupce
tel. 607 605 010, nicole.razova@gmail.com

zprávičky z Farní charity

Pozvání na Den nemocných

Farnost sv. Františka z Assisi v Praze 4 na Chodově a Charita Praha – Chodov vás srdečně zvou na osmé setkání nemocných a starších občanů nejen Prahy 11, které se bude konat **v Komunitním centru Matky Terezy dne 15. 2. 2020**. V 10.00 budeme slavit eucharistii a od 11.00 hodin bude připraven kulturní program s občerstvením. S výběrem slavných šansonů, muzikálů a šlágrů LA CHANSON, vystoupí Helena Krupová a Jan Vízner.

Dovolte mi, abych se ještě ohlédla za rokem 2019. V jarních měsících se změnil název naší organizace, aktuální název je Charita Praha – Chodov. V podzimních měsících jsme opět prošli personálním zemětřením, opustila nás třetina pracovníků sociální složky. Asi už jsme naučení na podobné situace reagovat rychle. Nové zaměstnance jsme našli a nový rok zahajujeme opět s plným počtem úvazků.

ROK 2019 V ČÍSLECH

Ošetrovatelská služba:

Počet klientů: 120
Počet návštěv: 6.227

Pečovatelská služba:

Počet klientů: 158
Počet výkonů: 7.345

Osobní asistence:

Počet klientů: 69
Počet hodin: 8.096

Půjčovna zdravotnických pomůcek:

Počet klientů: 45

Celkový počet klientů: 260*

*Někteří klienti využívají několik našich služeb současně, proto celkový počet klientů neodpovídá součtu klientů jednotlivých služeb.

Na naši činnost můžete přispět do kasiček v obou farních kostelech. V loňském roce jsem neuváděla vybrané částky ve Fchodovinách pokaždé, když kostelníci peníze vyzvedli a přinesli k nám do kanceláře. Za celý rok 2019 se v kasičce v kostele sv. Františka z Assisi nasbíralo 7.461 Kč.

Naši organizaci v roce 2019 podpořilo čtyřicet šest individuálních dárců, kteří dohromady přispěli částkou 281.855 Kč

Tříkrálová sbírka proběhla na začátku roku 2020, stejně jako každý rok. Naši koledníci vybrali dohromady částku 111.211,- Kč. K nám na Charitu se vrátil 72.287,- Kč, kterými podpoříme služby přímé péče pro naše seniory. Na koledování se aktivně podílely katechetky farnosti s dětmi, které chodí na náboženství, i s těmi vlastními. Pomohly nám i oddíly Protěž, Statečná srdce, Sněhová vločka a Utahové ze 7. skautského střediska Blaník. K naší Charitě se tradičně připojili koledníci z Farnosti Nanebevzetí Panny Marie v Praze 4 – Lhotka, která nám ze své sbírky věnuje částku v hodnotě cca 15.000 Kč.

Chtěla bych poděkovat. Svým spolupracovníkům z Charity, protože bez jejich obětavosti a loajality bychom žádné služby poskytovat nemohli. Všem našim dárcům, ať už dar posílají na účet, dávají do kasičky v kostele, přinesou do kanceláře nebo vhodí penízky do kasičky třem králům. Tříkrálovým koledníkům za velké nasazení. Michaelovi, Karin, Vlastě i Václavovi za přátelskou spolupráci a vám všem, kteří na nás a naše služby myslíte v modlitbách.

Eva Černá

MEDITAČNÍ MYŠLENKY MOUDRÝCH

■ Přistání na Měsíci roku 1971. Bůh stvořil Měsíc, aby se jeho světlo linulo do fyzických temnot noci lidstva. Po mnoha letech pak poslal na svět svého Syna Ježíše, který přinesl světlo do duchovních temnot člověka... **(Gn 1, 16):** „*Bůh učinil tedy dvě veliká světla: větší, aby vládlo ve dne, a menší, aby vládlo v noci; učinil také i hvězdy.*“ **(James Irwin)**

■ Prvotní hřích lidí spočíval v neposlušnosti, vůbec tu nešlo o ukradené či nakousnuté jablko. Had zaútočil, a tím chtěl vrazit klín do nejcitlivějšího místa – dosud láskyplného a důvěryplného vztahu s Bohem. Zamířil svou otrávenou střelu přímo do srdce první ženy, aby tam zasel nedůvěru v Boha. Usiloval o to, aby od nynějška v Bohu viděla svého nepřítele a začala se před ním bránit a skrývat, začala si ho „držet od těla.“ **(Kateřina Lachmanová)**

■ Jóbovi přátelé se všemožně snažili nalézt příčinu jeho velkého neštěstí. Obviňovali ho z toho, že v sobě nese nevyznaný hřích. Ale mylili se. Bůh neodpověděl ne proto, aby trestal Jóba za jeho hříchy, ale proto, aby zesílila jeho víra. Aby dotvaroval jeho charakter a přivedl ho tak do nejužšího vztahu s Ním. **(Deník mladých)**

■ Poděkovat dokáže jen ten, kdo umí přijímat dary. Dát se obdarovat dnes ovšem připadá lidem stále těžší. Domnívají se totiž, že všechno je třeba si zasloužit: svou snahou splnit dárcovo očekávání. Jsou přesvědčeni, že si dar vyslouží teprve patřičným výkonem. **(Anselm Grün)**

■ Kněz se prostě nezavdělčí, leda až po smrti. Když dlouho zpovídá: „Je moc zvědavý.“ Když zpovídá krátce: „Nikomu nechce naslouchat.“ Když začne o minutu později: „Nikdy nezačne včas.“ Když začne včas: „Hodinky mu jdou určitě dopředu.“ Když je mladý: „Nemá žádné zkušenosti.“ Když je starý: „Měl už by jít do důchodu.“ Když zemře: „Nikdo ho nemůže nijak nahradit.“ **(Deník mladých)**

MC DOMEČEK / YMCA PRAHA

DOPOLEDNÍ PROGRAM

Do dopolední herny je vstup bez přihlášení – vstupné pro rodinu 50,- Kč/dopoledne, v pátek je pro doprovázející babičky a dědečky jen 30,- Kč/dopoledne.

- Po + Út / 8.00–12.00 / Školička Sluníčko (obsazeno) • St / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Hrátky s batolátky (do 18 m.) – bez přihlášení. • Čt / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Pohybové hry pro rodiče s dětmi (dětí od 18 m.) – bez přihlášení. • Pá / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Čas na pohádku, od 10.30: Šikulové – Tvořivá dílnička.

ODPOLEDNÍ PROGRAM

PRO DĚTI

- Po / 16.00–18.00 Malý Muzikant • Po a Čt / ANGLIČTINA • Út / 15.15–16.00 Tanečky (dětí 3–7 let), 16.45–17.30 Barevný ateliér • St / 15.30–16.20 MOTE PRACOVNY pro děti od 1,5 roku do 3 let, 17.00–17.45 ELKONIN.

PRO DOSPĚLÉ

- Po / 18.05–19.05 ANGLIČTINA
- Út / 18.00–19.00 ANGLIČTINA.

NOVINKA: Od února otevíráme nový výtvarný kroužek pro děti **BAREVNÝ ATELIÉR** – máme volná místa.

- ČT 13. 2. / **KARNEVAL pro nejmenší** – dopoledne plné her, krásných masek a zábavy. Akce probíhá v suterénu. Na akci je třeba se předem přihlásit. Vstupné dítě 60 Kč, dospělí 40,- Kč.

U Modré školy 1, Praha 11 – v budově KCMT
Aktuální informace: www.mc-domecek.cz
nebo www.facebook.com/MCDomecek
tel.: 773 993 985
Příhlášky na: mcdomecek@praha.ymca.cz

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

- **Setkání společenství Hnutí fokoláře** – 10. 2. 2020 od 19. 15 v KCMT. Slovo života na únor: „*Otec toho chlapce hned zvolal: 'Věřím! Pomoz mé slabé víře!'*.“ (Srov. Mk 9,24.) Společenství je otevřeno i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949.
- **SPOLU S BIBLÍ V RUCE!** Úterní „biblické hodiny trochu jinak“ vede Pavla Edita Hercíková každé úterý na faře u sv. Františka od 19 h.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve *středu dopoledne* od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V únoru se sejdem 5., 12. a 26. 2. Srdečně zve Lúdia Murínová tel.: 730 825 301.
- **Setkání Život z víry** s jáhnem Pavlem Urbanem se konají **každou středu večer ve farním sále od 19 hod.** Setkání je otevřeno pro všechny zájemce.
- **Páteční dopolední setkávání** – každý pátek v 9 hod. v kapli KCMT bohoslužba slova s jáhnem Pavlem Urbanem, po ní společné posezení u kávy či čaje ve foyer. Srdečně zveme, přijďte mezi nás, nezůstávejte doma sami! Jana a Viktor Friedovi.

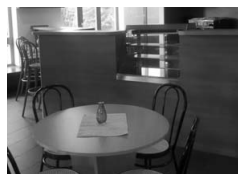
PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

- **5. 2. / 16.00–19.00 – Tvoříme pro radost** – tentokrát masky na masopust. Vstupné 60,- Kč. Nutné přihlášení do 3. 2. na: hamalova@kcmt.cz.
- **6. 2. / 19.00 – ZMT: Krize jako šance.** O těžkostech života a jak je uchopit s Kateřinou Lachmanovou (sál KCMT).
- **8. 2. / 14.00 – Jihoměstský masopust – aneb „...v lese na jehličce“.** Odpoledne plné her, písniček a tance. Začínáme masopustním průvodem od metra Opatov a poté pokračujeme v KCMT a jeho okolí. Vstupné na hry a pohádkové písničky s maskou 40,- Kč, bez masky 50,- Kč. Otevřená kavárna s dobrotami pro všechny.
- **10. 2. / 16.00 – Duchovní služba v armádě a zahraniční mise – SKS.** Plk. P. Mgr. Jaroslav Knichal – hlavní kaplan Armády ČR (klubovna KCMT).
- **15. 2. / 10.00 – Den nemocných** – bohoslužba s udílením svátosti nemocných, společné setkání s kulturním programem – francouzské šansony s J. Víznerem a H. Krupovou (KCMT).

 afeTerezie

Otevírací doba:

Po 15.30–21.30
 Út 15.30–21.30
 St 15.30–20.00
 Ne 10.30–13.00

17., 18., 19. 2. je kavárna zavřena z důvodu jarních prázdnin a 26. 2. (Popeleční středa).

Pozvánka na setkání klubu
SDRUŽENÍ KŘESŤANSKÝCH SENIORŮ

v Praze 11, které se koná v pondělí

10. února 2020 od 16.00 hodin

v klubovně Komunitního centra

Matky Terezy, Jižní Město

(stanice metra C Háje, stanice Modrá škola autobusu č. 125, 154, 165, 170, 197 a 203).

Jako host mezi nás přijde

plk. P. Mgr. et Mgr.

Jaroslav Knichal

„Duchovní služba v armádě a zahraničních misích.“

*Těšíme se na setkání s vámi
 a na vaše náměty*

Mgr. Pavel Urban,

Ing. Karel Tomek a JUDr. Jan Decker

- **16. 2. / 15.00–18.00 – Tančírna.** K tanci a poslechu hraje „Hvězdný prach“. Vstupné pro pár 150,- Kč pro jednotlivce 80,- Kč (KCMT).
- **23. 2. / 17.00–19.00 – Čas pro nás dva** – Valentýnské posezení pro manželské páry v Café Terezie. Nutné přihlášení a zakoupení vstupu v kanceláři KCMT do 19. 2. Akce se uskuteční v rámci „Národního týdne manželství.“
- **24. 2. / 14.30 – Božena Němcová bojující a milující.** Divadlo jednoho herce (S. Hošková), vstupné 50,- Kč.
- **26. 2. / Popeleční středa / 18.00 – mše svatá s udílením popelce** (KCMT).

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / ÚNOR

• **Všeobecný úmysl:** *Naslouchat volání uprchlíků*

Modleme se, abychom slyšeli a brali vážně naléhavé volání migrantů, našich sester a bratří, kteří upadli do rukou bezohledných převaděčů.

• **Národní úmysl:** Za lékaře a zdravotníky – ať na přímluvu sv. Anežky ani v nejsložitějších situacích nepodléhají pokušení rozhodovat o životě a smrti.

KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

* 2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Během bohoslužby během roku probíhá katecheze dětí. Je připravena pro věk 3–7 let, v klubovně v suterénu. 1. neděle v měsíci v 9.30 – kázání kněze pro děti v kostele.

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou (kromě čtvrtka) nebo po dohodě.

☎ / mob. e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. února 2020.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2020 / ročník 19 • redakce: Blanka Pitřincová, Honza Zindulka

• Katka Friedová (rozhovory), Anežka Králová (korektury) • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • tisk: TLAMA design